

Tarkóján fél rőfre áll ki.
Szörnyü szúrás, látja bárki,
Ily döfésbe a halandó belevész.

»Olvasd bajtárs!« Az meg olvas:
»Baksa Márkus, híres magyar kapitány.
Igy veré át gyilkoló vas,
Szemén ment be, s hátul jött ki azután;
De a döfést kiheverte,
S a törököt verten verte,
Azután is, még sokáig, száz csatán.«

»Mért van köztünk öreg ember?
Bajtárs uram, itt van rá a felelet,
Én hallgattam türelemmel,
Német írja, s az nekünk nem hízeleg.
Ha mi olyan könnyen halnánk,
Kihalt volna rég a fajtánk,
Annyi vérünk öntözé már a röget.«

Vargha Gyula.

DALAIMBAN . . .

Dalaimban a sok sohaj
Úgy száll, úgy repdes, mint a raj;
De meg fogjátok látni végül:
Meg tudok halni
Egyetlen egy panasz-szó nélkül.

Vargha Gyula.

A VÉGTELEN FELE.

Látomás-e, vagy csak álom?
Más vidék ez, nem a régi.
Tavaszi szél leng a tájon,
Zöld gyepen virág fakad,
Szívem elkezd újra égni,
Újra ifju vágy ragad.

Ott a tó, zöld partba szegve,
Fák a parton, lombozatjuk
Tükrözött képét rezegve
Ingatja a hablepel,
S kék vizen a hőszi hattyúk
Nesztelen suhannak el.

Húznak, úsznak karcsu nyakkal,
S mintha én is velök úsznám,
Öreg hattyú, ifiakkal . . .
Mely mögöttünk elmarad,
A vizen vont széles utcán
Táncolnak a sugarak.

S ez a sík víz tán nem is tó,
Napnyugatra nincs határa,
Tükre távol mint viritó
Tündér rózsás-kert virul.
Ibolyaszín tengerárra
Tűznap fényesője hull.

Körben úszó ifju hattyúk
Tőlük lassan elevezve
Látják a nagy öreg hattyút,
Amint egyre távolog,
Hol a végtelenbe veszve
Égnek a bibor habok;

Vén fejét feltartva büszkén,
Felborzolva szárnya tolla,
Lángoló hab fényes üszkén
Ringatózva énekel,
S mint a távozó vitorla,
Lassan úgy enyészik el.

Vargha Gyula.